RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 232.625 van 20 oktober 2015
in de zaak A. 213.908/XIV-35.982

In zake : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B
alwaar woonplaats wordt gekozen
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Carmenta Decordier
kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
Harlekijnstraat 9

tegen :

XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat RaanColman
kantoor houdend te 9000 Gent
Sint-Lievenslaan 172
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 7 oktober 2014, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 128.623 van 3 september 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 10.886van 29 oktober 2014.

De verzoekende partij heeft een toelichtende memorie ingediend.

AuditeurDieter Decock heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 3 juni 2015.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Tine Bricout, die *loco*advocaat Carmenta Decordier verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat RaanColman, die verschijnt voor verweerder, zijn gehoord.

AuditeurDieter Decock heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 28 augustus 2012 in hoofde van verweerster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 12 november 2012 steltverweerster tegen die beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een arrest van 3 september 2014 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de voornoemde beslissing van 12 november 2012. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekende partij werpt in een enig, genoemd “eerste”, middel, dat zij in de toelichtende memorie herhaalt, de schending op van de artikelen7, eerste lid, 1°, 9*ter*, 39/2, § 2, en 39/65 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’(hierna: de vreemdelingenwet), van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 ‘over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven’ (hierna: richtlijn 2008/115), van artikel 149 van de Grondwet, en van het rechtszekerheidsbeginsel, “het algemeen rechtsbeginsel van de jurisdictionele motiveringsplicht” en het recht van verdediging.

In een vierde onderdeel voert de verzoekende partij aan dat een manifest tegenstrijdige motivering niet voldoet aan de regels van de jurisdictionele motiveringsplicht. Zo kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest niet voorhouden dat de aanvankelijk bestreden beslissing als ingetrokken moet worden beschouwd, om vervolgens die beslissing alsnog te vernietigen omwille van de duidelijkheid in het rechtsverkeer. Een ondubbelzinnig ingetrokken beslissing is in principe immers niet vatbaar voor vernietiging.

De voormelde redenering is volgens de verzoekende partij overigens niet aan de orde, vermits de aanvankelijk bestreden beslissing wettig en

uitvoerbaar was totdat zij ten onrechte werd vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Omwille van het precaire verblijf onder een attest van immatriculatie en de strijdigheid van de overwegingen in het bestreden arrest met richtlijn 2008/115 acht de verzoekende partij de impliciete intrekking van de aanvankelijk bestreden beslissing uiterst betwistbaar.

Het bestreden arrest is volgens de verzoekende partij minstens gebrekkig gemotiveerd omdat wordt verwezen naar een beschikking van de Raad van State die niet wordt geciteerd en die niet consulteerbaar is, zodat de verzoekende partij onmogelijk kan nagaan waarop de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich heeft gesteund om te besluiten dat de aanvankelijk bestreden beslissing moet worden beschouwd als impliciet ingetrokken.

Ten slotte laat de verzoekende partij gelden dat haar recht van verdediging werd geschonden vermits de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft besloten tot de vernietiging van de aanvankelijk bestreden beslissing op grond van kennelijk ambtshalve opgeworpen motieven waarover de verzoekende partij geen verweer kon voeren.

Beoordeling

5. Het recht op tegenspraak maakt deel uit van het recht op verdediging en houdt onder meer in dat de partijen de gelegenheid moeten krijgen standpunt in te nemen over ieder rechtspunt waarover de rechter uitspraak wil doen.

In het bestreden arrest wordt overwogen dat huidige verweerder op 12 november 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend die op 5 maart 2013 ontvankelijk is verklaard, dat huidige verweerder in het bezit van een immatriculatieattest is gesteld en dat, vermits huidige verweerder op 5 maart 2013

in het bezit is gesteld van een tijdelijke machtiging tot verblijf, het bevel om het grondgebied te verlaten minstens impliciet als ingetrokken moet worden beschouwd, waarna wordt besloten dat huidige verweerder niet meer getuigt van het rechtens vereiste actueel belang bij het aanvechten van het bestreden bevel. Hierna acht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het aangewezen “voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, het bestreden bevel uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging, ongeacht of deze destijds rechtsgeldig getroffen werd of niet”.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft deze motieven ambtshalve opgeworpen. Noch uit het arrest, noch uit het proces-verbaal van de terechtzitting blijkt dat deze redenering het voorwerp van het debat heeft uitgemaakt of dat de huidige verzoekende partij de kans werd gegeven over die motieven standpunt in te nemen. Dit gebrek aan tegenspraak houdt een schending van het recht van verdediging in hoofde van de huidige verzoekende partij in.

Het enige middel is in die mate gegrond en deze vaststelling volstaat voor de vernietiging van het bestreden arrest.

V. Rechtsplegingsvergoeding

6. De verzoekende partij vraagt met een tijdig ingediende vereffeningsnota de rechtsplegingsvergoeding te begroten op 700 euro ten laste van verweerder.

7. Wat betreft de begroting van de omvang van de rechtsplegingsvergoeding, bepaalt artikel 30/1, § 2, van de gecoördineerdewetten op de Raad van State:

> “§ 2. De afdeling bestuursrechtspraak kan, bij met bijzondere redenen omkledebeslissing, de vergoeding verlagen of verhogen, zonder echter de door de Koningvoorziene maximale en minimale bedragen te overschrijden. In haar beoordelinghoudt ze rekening met:
> 1° de financiële draagkracht van de in het ongelijk gestelde partij, om hetbedrag van de vergoeding te verlagen;

2° de complexiteit van de zaak;
3° de kennelijk onredelijke aard van de situatie.
Indien de in het ongelijk gestelde partij juridische tweedelijnsbijstand geniet, wordt de rechtsplegingsvergoeding vastgelegd op het door de Koning bepaalde minimale bedrag, behalve in geval van een kennelijk onredelijke situatie. Wat dit betreft, omkleedt de afdeling bestuursrechtspraak haar beslissing tot vermindering of verhoging met bijzondere redenen.
[…]".

Te dezen genietverweerder juridische tweedelijnsbijstand. De rechtsplegingsvergoeding ten laste van verweerder als in het ongelijk gestelde partij dient derhalve op grond van artikel 30/1, § 2, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State te worden herleid tot het bedrag van 140 euro. De verzoekende partij toont geen "kennelijk onredelijke situatie" aan die het verantwoordt van dat minimum af te wijken.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het arrest nr. 128.623 van 3 september 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overgeschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.

3. De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

4. Verweerder wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euroen een rechtsplegingsvergoeding van 140 euro, die verschuldigd is aan de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van twintig oktober tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,

met bijstand van

Johan Pas,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Johan Pas	**Geert Debersaques**